

101. Raamattuluento: Kaksi vanhurskautta

Alkurukous:

Herra, johdata meidät täyteen totuuteen! Amen!

Aluksi

Tällä luennolla käsitellään erästä kristillisyyteen keskeisesti kuuluvaa käsiteettä, eli vanhurskautta tai vanhurskauttamista, mutta nyt hieman toisella tavalla. Tästä kristillisyyden perusopista on eri kirkkokuntien ja jopa kirkon sisällä suuresti poikkeavia käsityksiä. Kirkkohistoria tuntee tämän ongelman – myös nykypäivä.

Aluksi kerrotaan mistä tämä aihe sai alkunsa.

Seuroissa

Luterilaisessa kulttuurissa on hengellisiä kokoontumisia nimitetty usein seuroiksi vastakohtana nimitykselle hengellinen kokous. sana ”seurat” on useimmin käytetty sana vaikkapa kodeissa järjestetyistä hengellisistä tilaisuuksista, kotiseuroista. Seura-sanaa käytetään toki myös monissa muissakin yhteyksissä. On maallisiakin seuroja. Silloin puhutaan yleisesti erilaisista yhdistyksistä.

Pari vuosikymmentä sitten olin Kajaanissa veljeni luona tällaisissa seuroissa. Puhujina oli lisäksi kaksi virkapappia. Ennen omaa puheenvuoroani eräs kajaanilainen pappi kysyi: ”Tunteeko se tuo Veli Tuomi sieviläisenä sellaista miestä kuin professori Lauri Haikola. Nyökkäsin, sillä toki tunsin. Haikolan lapsuuden koti oli reilun kilometrin päässä omasta lapsuudenkodistani. Talon nimi oli Takalo. Sukunimi oli tuo Haikola. Taloa sanottiin Takalo-Haikolaksi. Kyllähän minä ”Takalon Lassin” tunsin. Hän oli veljeksistä vanhin. Hän opiskeli teologiaa muun muassa Lundin yliopistossa Ruotsissa. Siellä hän myös väitteli teologian tohtoriksi. Olin lukenut paikallislehdestä: ”Haikola väitteli Lundissa”. Noin kymmenvuotiaana poikasena ihmettelin kovin, miksi Takalon Lassin piti siellä Ruotsissa asti käydä inttamässä täysin selvistä asioista. Ainakin isälläni ja äidilläni tuntuivat nuo perusasiat olevan koko lailla kunnossa. Vanhempani eivät olleet erityisemmin Lauri Haikolan fanittajia. Hänen jotkut oppinsa, samoin kuin hänen eräät elämäntapansa, eivät olleet vanhempieni mieleen. Mutta niitä asioita ei käydä tässä tarkemmin erittelemään.

Paljon myöhemmin Professori Haikola oli kirjoittanut Heränneiden Hengelliseen kuukauslehteen kirjoituksen ”Forenssinen vanhurskauttamisoppi”. Nyt puheenvuorossaan, ennen minua, pappiystäväni totesi, ettei hän siitä kirjoituksesta ollut kovin paljon irti saanut. Ymmärsin kyllä. Professorimies ja tavallinen pappikin ja moni filosofi käyttävät liian usein niin kankeaa muotokieltä, ettei sellaisesta oteta selvää aina apteekissakaan. Joku sanoi kerran, että pitävät tavaransa niin korkean piirongin päällä, ettei niitä ylety sieltä tavallinen kansa kurkottamallakaan ottamaan. Sellainen esitystapa on eräänlaista maneeria, opittua ja korkeahenkistä pölkkykieltä. He kai olettavat vaikuttavansa viisaammilta ja

lukeneimmilta käyttäessään tätä kanttista ja kulmikasta kieltään. Se joskus hymyilyttää tämä heidän maneerikielensä. Ihminen haluaa olla jotakin erityistä monin erilaisin keinoin. Tähän kaikkeen liittyy usein narsismi. Poliitikotkin käyttävät joskus samanlaista kieltä. Mutta vielä hän, seurojen pappi, kysyi, tunnenko minä tuon kirjoituksen ja ymmärsinkö minä, mistä siinä oli kyse. Nyökkäsin taas. Olin jo aiemmin perehtynyt kyseiseen oppisisältöön Lutheria käsittelevissä kirjoituksissa, joten tiesin kyllä mistä Haikolan Lassi kirjoitti. Puheenvuorossani koetin sitten lyhyesti kertoa mitä tuo edellä oleva otsikko tarkoitti. Toki ei lyhyessä seurapuheessa voi näin suurta asiaa perin juurin käsitellä. Ei puhetaakaan. Mutta kun veljeni tyttärentytär kuuli puheessani sanan ”välimies”, hän havahtui ja tuli keittiöstä seuratuvan ovisuuhun kuuntelemaan. Tämä nuori nainen opiskeli itse lakia ja tuo lakitermi oli herättänyt hänet kuuntelemaan puhettani kiinnostuneempana. Myöhemmin tuo kyseinen pappi palasi keskusteluissamme noihin kyseisiin seuroihin ja sanoi minun avanneeni hänelle jotakin ainutlaatuista. Uskon sen.

Teologiassa tunnetaan ainakin kaksi toisistaan poikkeavaa oppia siitä, miten ihminen tulee vanhurskaaksi Jumalan edessä, eli miten Jumala vanhurskauttaa syntisen. Luterilainen oppi on pääosin nimeltään juuri tuo ”Forenssinen” vanhurskauttamisoppi. Mutta tärkeämpää on se, että se on Raamatun sanan mukainen oppi. Luterilainen vanhurskauttamisoppi ilmaisuna kuulostaa aika ihmiskeskeiseltä, jopa naurettavalta. Ei Luther Jumalaa keksinyt, eikä Jumalan vanhurskautta. Mutta koskapa Luther sen löysi ensiksi katolisen kirkon oppiharhojen keskellä, sitä sanotaan usein luterilaiseksi vanhurskauttamisopiksi. Apostoli Paavalin avulla, hänen Roomalaiskirjeestään, hän sen vihdoin löysi omista taisteiluissaan Jumalan edessä ja hengentuskassaan.

Termillä ”forenssinen” viitataan latinan kielen sanaan forum, joka tarkoittaa vaikkapa pihaa tai markkinapaikkaa joka antiikin Rooman aikana toimi myös oikeuden näyttämönä. Mutta aina siinä ollaan asiankäsitteilyn vuoksi jollakin foorumilla. Tässä tapauksessa kyseessä on Jumalan tuomioistuimen edessä tapahtuva oikeusistunto. Ollaan siis hänen asettamallaan oikeusfoorumilla.

Forenssinen vanhurskauttamisoppi.

Lähdemme nyt kyseiselle foorumille katsomaan mitä tapahtuu, kun rikollinen, eli tässä tapauksessa syntinen, on joutunut Jumalan tuomioistuimen eteen. Hänet on saatu kiinni syntiä tekemästä tai oman tunnon syytös on ajanut hänet vanhurskaan Herran eteen. Paikalla on tuomari, hänen valitsemansa välimies ja syytetty.

Syytetty

Kaikki synti on rikosta pyhän Jumalan edessä. Jumalan pyhä laki näyttää sen todeksi. Seurauksena siitä on aina kuolemantuomio. ”Synnin palkka on kuolema” (Room. 6:23). Pahin synti on epäusko. ”Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen” (Mark. 16:16). ”...joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainoaan Poikaan” (Joh. 3:18).

Siinä seisoo nyt syytetty, tai on jopa polvillaan Pyhän Ylituomarin edessä. Tuomari julistaa hänelle kuolemantuomion. Muuta vaihtoehtoa ei ole. Onko siis mitään pelastusta tästä hirvittävästä tuomiosta, vaikka useimmat ihmiset kohtaavatkin sen kerran? Tämä tuomio julistetaan jokaiselle ennen pitkää. Kukaan ei vältty tuomiolta. Kukaan ei pääse pakoon. Se tulee kohtaamaan koko maailmaa. Tuomio voi olla lopullinen, mutta se voi olla myös vapauttava. Mutta miten? Tätä asiaa nyt käsitellään. Syytetyllä ei ole paljoa sanottavaa. On kirjoitettu: ”Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto.” (Room. 3:19,20). Syytetyn suu oli siis tukittu. Mutta hänellä oli kuitenkin tietoa paremmasta.

Välimies

Jos tuomituksi tullut tietää riittävästi välimiehestä, tuntee hänet ja osaa sen vuoksi vedota häneen, tilanne muuttuu. Tuomittu on saanut tiedon evankeliumista ja on ottanut sen vastaan. Moni kuitenkin joutuu kadotustuomioon tietämättömyyttään. Välinpitämättömyys hukuttaa monet. He eivät olleet katsooneet itseään arvollisiksi pelastukseen ja ikuiseen elämään ja olivat sulkeneet sydämensä totuuden sanalta. Joku on sanonut jossakin: ”Minä pääsin vapaaksi, kun oli tuttu tuomari.” Tässäkin se on totta. Jos tuomittu osaa vedota Ylituomarin asettamaan välimieheen, Jeesukseen Kristukseen, tapahtuu ihmeellisiä asioita.

Tarkastelemme vielä sitä mikä tai kuka välimies on. Hänestä on kirjoitettu:

”Jumala on yksi, ja yksi on välittäjä Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus” (1. Tim. 2:5,6). ”Mutta tämä taas on saanut niin paljon jalomman viran, kuin hän on myös paremman liiton välimies, liiton, joka on paremmille lupauksille perustettu” (Hepr. 8:6). ”Ja sen tähden hän on uuden liiton välimies, että, koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikuisista rikkomuksista, ne, jotka ovat kutsutut, saivat luvatun iankaikkisen perinnön” (Hepr. 9:15). ”ja siellä on uuden liiton välimies Jeesus ja vihmontaveri, joka huutaa, mutta ei kosta niin kuin Abelin veri” (Hepr. 12:24). ”Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskautaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit.” (Room. 3:21–25).

Näin on muun muassa Jumalan asettamasta välimiehestä kirjoitettu hänen sanassaan. Tuomitseva laki on toki yhä koko ajan voimassa, mutta sitä ei sovelleta enää tässä tapauksessa.

Nyt puhuu itse välimies

Hän sanoo itsestään näin: ”Jokainen, joka panee toivonsa minuun, tulee puhtaaksi niin kuin minä olen puhdas.” (ks. 1. Joh. 3:3). ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.” (Joh. 5:24). ”Minä olen tullut valkeudeksi maailmaan, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen” (Joh. 12:46). ”Sitä, joka uskoo minuun, ei tuomita, mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei uskonut minuun, Jumalan ainoaan Poikaan.” (ks. Joh. 3:18). ”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani” (Joh. 7:17). Paljon muutakin hän todisti itsestään.

Sitten hän sanoo: ”Tämä syntisraukka on vedonnut uskossa minun nimeeni, välimieheensä Jumalan ja ihmisten välillä, siksi minä otan kantaakseni hänen rikoksensa ja syntinsä. Se on minun tehtäväni. Kaikesta siitä mistä sinä, Pyhä Isä, syytät tätä tuomitsemaasi syntisraukkaa, minä olen jo kaiken ennalta maksanut ja sovittanut. Tämä tapahtui silloin kun sinä tuomitsit minut ristinkuolemaan. Sinä asetit kaikkien ihmisten syntitaakan minun harteilleni ja syytit niistä minua. Sinä hylkäsit minut, ettei sinun tarvitse hylätä tätä ihmistä, joka on vedonnut minuun, lunastajaansa. Olen maksanut kaiken sen sinulle mitä tämä syytetty on vahinkoa sinulle aiheuttanut. Kun vein sinun eteesi oman vereni, sinä sait lunastusmaksun kaikista ihmisten rikkomuksista. Sinä tuomitsit minut, ettei tätäkään syntistä tuomittaisi. Luemme Heprealaiskirjeestä: ”Hän ei ole tuonut uhrina pukkien eikä sonnien verta, hän on uhrannut oman verensä. Näin hän on kertakaikkisesti täyttänyt tehtävänsä, astunut sisään kaikkeinpyhimpään ja hankkinut meille ikiajoiksi lunastuksen... kuinka paljon paremmin puhdistakaan Kristuksen veri! Ikuisen henkensä voimalla hän on antanut itsensä virheettömänä uhrina Jumalalle, ja hänen verensä puhdistaa meidän omantuntomme kuoleman teoista, niin että voimme palvella elävää Jumalaa.” (Hepr. 9:12, 14).

Myös paljon muuta Jeesus Kristus, välimiehemme, puhui.

On Tuomarin vuoro puhua

Nyt puheenvuoron ottaa Pyhä ja Vanhurskas Tuomari.

Sanassani on kirjoitettu: ”Jokainen, joka on Kristuksessa, on siis uusi luomus. Vanha on kadonnut, uusi on tullut tilalle! Kaiken on saanut aikaan Jumala, joka Kristuksen välityksellä on tehnyt meidän kanssamme sovinnon ja uskonut meille tämän sovituksen viran. Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa eikä lukenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan; meille hän uskoi sovituksen sanan. Me olemme siis Kristuksen lähettäjä, ja Jumala puhuu teille meidän kauttamme. Pyydämme Kristuksen puolesta: suostukaa sovintoon Jumalan kanssa. Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden.” (2. Kor. 5:17,21).

Lisäksi on kirjoitettu: ”Nyt Jumala on kuitenkin laista riippumatta tuonut ilmi vanhurskautensa, josta laki ja profeetat todistavat. Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen, ja sen saavat omakseen kaikki, jotka uskovat. Kaikki ovat samassa asemassa, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi. Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa. Pitkämielisyydessään hän jätti menneen ajan synnit rankaisematta, mutta nyt meidän aikanamme hän osoittaa vanhurskautensa: hän on itse vanhurskas ja tekee vanhurskaaksi sen, joka uskoo Jeesukseen.” (Room. 3:21–26). (Palaamme vielä tuohon sanaan ”teki” uudelleen).

Tuomari jatkaa: ”Jokainen syntiä tekevä on kuoleman oma. Sellainen teko on suoranainen majesteettirikos minua kohtaan. Syntiinlankeemuksen jälkeen ovat kaikki synnin alla ja ovat itsessään kelvottomia minun edessäni. He ovat nyt liha minun edessäni ja ovat kaikki minun kirkkauttani vailla. He eivät vain tee syntiä, vaan ovat itsessään turmeltuneita ja vihollisiani. Suuressa laupeudessa olen rakastanut maailmaa sen syntisyydestään huolimatta ja olen lähettänyt siksi oman Poikani syntien sovituksiksi. Hän on nyt välimies minun ja syntisen maailman välillä. Jokainen, joka panee turvansa ja toivonsa häneen, löytää hänessä iankaikkisen elämän.

Paljon muutakin Korkeimman Oikeuden Tuomari puhui.

Mitä muuta tapahtuu?

Kun Lutherille avautui uskonvanhurskauden tie, hän sanoi päässeensä Paratiisiin. Lutherin löytö oli myös se, että ihminen tulee vanhurskaaksi yhdellä ainoalla kerralla Jumalan edessä, ei vähitellen.

Forensisesta vanhurskauttamisopista voidaan sanoa vielä, että se on itseasiassa vain vanhurskauttamiseen liittyvä oikeustoimi, jossa rikollinen ihminen vapautetaan saamastaan tuomiosta Jumalan asettaman välimiehen kautta. Mitä muuta vanhurskauttamistapahtumaan liittyy, sitä se ei kerro. Vanhurskauttaminen yksin uskosta on siis paljon muutakin. Jumalan teko Jeesuksessa Kristuksessa tekee ihmisestä samalla uuden luomuksen. Hän uudestisyntyy ja saa uuden elämän Kristuksessa. Se on Jumalan teko. Edellinen raamatunkäännöskin sen jo sanoo. ”Niin he sanoivat hänelle: ”Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?” Jeesus vastasi ja sanoi heille: ”Se on Jumalan *teko*, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt.” (Joh. 6:28,29). Jumalan teko on se, että me uskomme Jeesukseen Kristukseen. Ellei näin olisi, se oli ihmisen lihan teko. Siksi tuo uudemman käännöksen sanamuoto on aivan oikein: ”hän on itse vanhurskas ja *tekee* vanhurskaaksi sen, joka uskoo Jeesukseen.” Tai: ”Sillä me olemme hänen *tekonsa*, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme” (Ef. 2:10). Tämä ajan tietovisaista muutamit väittävät, että uusin käännös sisältää katolisen kirkon oppia. He ovat pahoin erehtyneet. Katolinen oppi on tässä kohden aivan muuta. Mutta se on aina yksin Jumalan teko, että hän tekee ihmisen vanhurskaaksi julistamalla hänet vanhurskaaksi. Joka ei tätä hyväksy, hän on itse omavanhurskas ja tekopyhä näyttelijä ja kulkee eksyksissä. Mutta juuri tämän vuoksi moni uskova ei uskalla käyttää, ei ainakaan julkisesti, 1992 vuoden käännöstä, koska nämä väärät viisaat ja väärät valtiat väittävät sen olevan osin katolisen kirkon opin mukaista. Näin he sitovat ihmisten omiatuntoja väärin oppiensa vuoksi. Ihminen niin herkästi uskoo auktoriteetteja. Moni alkaakin matkia noiden väärin

vanhurskaiden opetuksia ja sanovat uusinta käännöstä väännökseksi, ei käännökseksi. Tai että kyllä toki uusi käänös esittää asiat ehkä selkeämmin ja ymmärrettävämmin kuin vanhempi käänös, mutta mitä se hyödyttää, jos lukija ymmärtää oikein, mutta imee siinä itseensä samalla täysin väärän opin. Sellainen kaikki on julmaa ja on katalinta mitä ihminen voi toiselle tehdä, eli asettua toisen ihmisen omaksitunnoksi. Näin kuitenkin koko ajan tehdään. Karta noita itsevanhurskaita ja tekopyhiä opettajia, toisten omaksitunnoiksi asettujia.

Sanatiivinen vanhurskauttamisoppi

Nyt puhumme katolisen kirkon vanhurskauttamisopista. Sen nimi tulee sanasta *sanatorio*, eli parantola, tai tervehtyminen, parantuminen. Tätä käsitystä sanotaan siksi sanatiiviseksi vanhurskauttamisopiksi.

Yksinkertaistettuna tässä oppikäsitelyssä Kristus hoitaa sanatoriossa, eli siis suomeksi parantolassa, synnin sairastuttamia ihmisiä. Hän Jumalan armon avulla lisää ihmisiin yhä enenevässä määrin rakkautta Jumalaan. Tämä rakkaus vie syntistä ihmistä lähemmäs Jumalaa, ja näin vanhurskauttaa häntä vähitellen. Mutta syntinen ei voi siinä omistaa elämänsä aikana aivan lopullista vanhurskautta, vaan on vain toivossa vanhurskas. Jos jotakin jää vajaaksi Jumalan armo kattaa loput. Jumala kuitenkin hyväksyy näin vanhurskautetun. Hölynpölyä! Vain eräät hyvin pyhät ihmiset ja pyhimykset voivat jo ajassammekin kokea tulleen kokonaan Jumalan lapsiksi.

Seuraava teksti on siteerausta kirjastani KAKSI PERINTÖÄ. Tosin jossakin kohden on tekstiä jonkin verran muokattu vaikkapa parempaan kieliasuun.

”Tämä oli Lutherin hätä: hän ei löytänyt itsestään aitoa rakkautta Jumalaa kohtaan. Luther etsi kuitenkin itselleen kuumeisesti pelastusvarmuutta. Hänen mielestään katolinen parannusharjoitus oli pelkkää ihmisoppia ja -työtä. Saattoipa hän sanoa, ettei katolisessa kirkossa ole koskaan edes luettu oikeaa rukousta. Nuorella Lutherilla oli tuolloin vielä aikansa katolinen vanhurskauttamisoppi. Hän ajatteli hengellisistä asioista sen ajan hurskauskäsitteen mukaisesti. Hänkin sanoi: ”Koska pyhät aina tuntevat syntinsä ja etsivät vanhurskautta Jumalalta hänen armonsa perusteella, Jumala pitää heitä juuri tästä syystä vanhurskaina. Uskovat ovat todellisuudessa syntisiä mutta toivossa hurskaita. Kun syntinen tiedostaa syntinsä, Jumala ei lue sitä hänen syykseen. Kristus on laupias samarialainen, joka on alkanut parantaa sairasta.” Ihminen tehdään tämän mukaan vähitellen vanhurskaaksi. Tätä kuvaa lääkäristä ja sairaasta käyttivät usein jo skolastiset opettajat (katolinen koulukunta). Tässä ajattelussa nöyryydellä on suuri merkitys, kun halutaan tulla hyväksytyksi Jumalan edessä. ”Kärsimyksessä ja nöyryydessä löydetään Jumala.” Tällaisessa käsityksessä ymmärretään ihmisen olevan mukana koko elämän kestävässä parannuksessa ja parantumistapahtumassa. Vanhurskautuminen on siinä parantumisprosessi, joka kestää koko ihmisiän. ”Hän on vanhurskas niin pitkälle kuin on ehtinyt, muuten hän on syntinen, mutta Jumala antaa anteeksi sen, mitä vielä puuttuu.” Tästä opinkäsityksestä seuraa, että ihminen ei voi tulla koskaan valmiiksi vanhurskautumisessa. Lyhyesti kuvattuna katolinen oppi vanhurskautumisesta löytyy muun muassa kirkkoisä Augustinukselta. ”Kun Jumala vanhurskauttaa ihmisen, hän vuodattaa häneen hyvän halun, joka vähitellen tukahduttaa perisyntien aikaan saaman pahan himon. Jumala parantaa hengellisesti sairaan terveeksi.” Luther kunnioitti Augustinusta suuresti, mutta kun hänelle myöhemmin selvisi oikea näkemys vanhurskauttamisesta, kunnioitus sai mennä. Hän ymmärsi, ettei Augustinuksella ollut selvää erotusta lain ja evankeliumin välillä. Hän ei osannut erottaa lain vaatimaa vanhurskautta Kristuksessa meille luettavasta vanhurskaudesta. ”Kun ovi avautui minulle Paavalin luona, sain tietää, mitä vanhurskauttaminen on. Siihen loppui Augustinus.” Paavalin luona Luther löysi Kristuksen vanhurskauden, sen joka saadaan yksin uskon kautta.

Niin järkyttävää kuin se onkin, sanatiivista vanhurskauttamisoppia saarnataan yhä yleisesti myös Suomen luterilaisessa kirkossa tänäkin aikana. Seurakunta on tämän opin mukaan siis suuri sairaala, jossa Jumala parantaa sairaitaan. Hän ei pääse elämänsä aikana täyteen terveyteen, niin että voisi olla varma vanhurskaudestaan ja Jumalan lapseudesta. ”Hän on vain toivossa varma.”

On ahdistavaa kuunnella tällaista julistusta. Sitä kuulee seuratuissa ja kirkon saarnoissa. Nämä opettajat ovat erittäinkin kiinnostuneita katolisesta hartauskirjallisuudesta. He ovat kiinnostuneita

nuoresta Lutherista, jonka ajatuskulku oli hyvin pitkälle edellä kuvatun mukaista. Vanhemman iän Lutherin he ovat hylänneet. Kun tähän lisätään vielä katolinen ja väärä kasteoppi, on kaikki puurot ja vellit menneet sekaisin.

Erityisesti on merkille pantavaa, että edellä lyhyesti esitetty katolisen kirkon vanhurskauttamisoppi on aikamme herännäisteologiiden pääasiallinen käsitys vanhurskauttamisesta. Tiedän mistä puhun, sillä olen kuullut esitettävän sitä monissa herännäisseuroissa ja raamattutunneilla. Tästä opista juontuu herännäisteologiiden puhe ikävöivästä ja odottavasta uskosta. Myös lestadiolaisessa herätysliikkeessä on vallalla samoja armonkerjäämisoppeja. Tuolloin ei voi koskaan olla varma pelastuksestaan.

Herännäisteologit ovat erityisesti tässä asiassa, kun yksittäiset poikkeukset suljetaan pois, täysin katolisen kirkon opetuslapsia. Syy ei ole niinkään esimerkiksi Paavo Ruotsalaisen. Ei hänellä ollut vanhurskautumisesta näin surkeaa oppia. ”Kuinka voi olla elämää siellä missä ei ensin oteta vastaan Kristusta” hän julisti. Katolisen kirkon oppia edusti selkeimmin aikanaan maallikkojohtaja Vilhelm Niskanen. Hän opetti, että ihminen ei voi täällä maanpäällä eläessään saavuttaa varmuutta siitä, onko jo Jumalan lapsi. Eli ihmisellä ei voi olla sitä pelastusvarmuutta josta apostoli Paavali kirjoittaa. Lai-naamme nyt häntä:

”Varmuus pelastuksesta

Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.” (Room. 5:1).

Liekö Niskanen löytänyt oppinsa joistakin käyttämistään katolisen kirkon hartauskirjoista? Hänen oppinsa oli kuitenkin täysin katolisen kirkon oppia vanhurskauttamisesta. Niskasen harhan Paavo Ruotsalainen tuomitsi selkein sanoin, samoin sen teki muun muassa Sievissäkin vaikuttanut armovuosisaarnaaja Henrik Schwartzberg. ”Niskaslainen” oppi jäi joka tapauksessa vanhurskauttamisen osalta herännäisteologiiden opiksi. Niinpä useimmat herännäisteologit opettavat edelleenkin toivon vanhurskautta. Heille armon omistaminen ja omistava usko on hyvin vaarallista kristillisyyttä. Uskon ja Kristuksen omistaneet ihmiset ovat koko ajan heidän silmätikkunaan. He pelkäävät ja vihaavat sellaista kristillisyyttä paljon enemmän kuin maailman henkeä. Tosiasiassa tällaiset ihmiset ovat aidon hengellisuuden pahimpia vastustajia. He ovat vastaavasti kaiken Jumalan sanan vastaisten elämäntapojen kannattajia ja suosioita.”

Tämä on järkyttävä ilmiö. Minut erotettiin tuosta liikkeestä uskoontuloni jälkeen kahdeksitoista vuodeksi. En saanut enää opettaa tuossa liikkeessä. Puhua luvattiin, mutta ei opettaa Raamattua. Seuraavassa on muun muassa niitä sanankohtia, joita en saanut lukea puheissani. Sen sijaan kaikenlainen tyhjämpäiväinen perinnäissääntötarinointi oli hyvinkin sallittua. Perinnäissääntöihin kuului myös, että seuratuovassa ei saanut puhua seisaaltaan, katse yleisöön päin. Myöskään alkurukousta ei saanut pitää. Vastaavasti silloinen toiminnanjohtaja, Jaakko Elenius, selitti evankeliumin puuttuvan julistuksesta sen vuoksi, että se oli kerrottu jo rippikoulussa. Puhe armon vastaanottamisesta aiheutti pahennusta. Herra armahtakoon tuota kerran niin elävää herätysliikettä!

Mutta mitä Raamattu sanoo?

Seuraavassa on eräitä raamatunkohtia, joissa puhutaan armon ja Kristuksen vastaanottamisesta. ”Hänen työtovereinaan me myös kehotamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sillä hän sanoo: ”Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut”. Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.” (2. Kor. 6:1,2). ”Niin kuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä, juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja uskossa vahvistuen, niin kuin teille on opetettu; ja olkoon teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen.” (Kol. 2:6,7). ”Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa. Pitkämielisyysdessään hän jätti menneen ajan synnit rankaisematta” (Room. 3:25 KR92). ”Ristillä kuollessaan hän omassa ruumiissaan sai aikaan sovinnon Jumalan ja näiden molempien välille ja teki näin lopun vihollisuudesta.” (Ef.

2:16). ”Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan” (Hepr. 4:16).

Kerjäämisen ja ikävöinnin aika on uuden liiton aikana ohi. Armo on jo tullut Kristuksen sovintotyön tähden. ”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on ”suuri pappi, Jumalan huoneen haltija”, niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen” Hepr. 10:19–23).

Kaikkea muita elämämme tarpeita meitä kehoitetaan anomaan ja kolkuttamaan. Sen sijaan usko ja armo on kertakaikkinen. Ei sitä tarvitse esimerkiksi joka aamu uudestaan metsästä. Ei se ole nukkuesamme mihinkään kadonnut. Kuitenkin myös näin kuulee opetettavan. Jopa vanhurskauden haarniska (Ef. 6:14; 1. Tess. 5:8) pitää joka aamu uudelleen päälleen pukea. Surullisella tavalla kaikkialla kristillisyydessäkin on paljon ihmisvaatimuksia. Jeesus nuhtelee tästä ”He sitovat kokoon raskaita ja vaikeasti kannettavia taakkoja ja panevat ne ihmisten hartioille, mutta itse he eivät tahdo niitä sormellaanakaan liikuttaa” (Matt. 23:4). Niinpä näitä taakkoja asetetaan ihmisten kannettaviksi kaikkialla uuden liiton kristityissä yhteisöissäkin.

Tässä on käsitelty katolista parannus- ja vanhurskauttamisoppia senkin vuoksi, että nähtäisiin, kuinka suuriin mielettömyyksiin joudutaan, kun ei tunneta Jumalan sanaa, vaan rakennetaan oppi ja elämä ihmisjärkeilylle ja erilaisille isien perinnäissäännöille. Perinnäissääntöjä on kaikkialla ja kaikissa kirkkokunnissa, herätysliikkeissä ja myös vapaiden suuntien seurakunnissa. Ihmiskeskeisiä pelastusoppeja esiintyy kaikkialla. ”Pitää tehdä ratkaisu, pitää antaa elämänsä Jeesukselle.” Pitää, pitää! Kaikkialla on vanhanliiton lain vaatimuksia. Kuitenkin pelastus on armolahja jota tarjotaan ilmaiseksi Kristuksen pelastusteen tähden ja tältä perustalta käsin. Toki evankeliumin sanassa on monia kehoituksen ja varoituksenkin sanoja, mutta ne eivät ole ihmisen, eikä lain tuomia vaatimuksia.

On vielä syytä muistaa, että ihminen, joka ei ole vastaanottanut Kristusta eikä hänen armoaan, on vielä uudestisyntymätön ja luonnollinen ihminen. Hän on uskosta osaton ja on Jumalan kirkkautta vailla. Armon vastaanottaminen ja uudestisyntyminen uskon kautta kuuluvat aina yhteen. ”Lupaus ja usko kuuluvat yhteen sitä varten, että kaikki olisi armoa...” (Room. 4:16 KR92).

Martti Lutherin taistelut

Nuori Martti Luther oli katolinen. Hän halusi kuitenkin muutosta kirkkonsa vääristyneisiin oppirakenteisiin. Eräs näistä opeista oli oppi aneista. Aneilla, eli lahjoituksilla katoliselle kirkkoille, saattoi ostaa itselleen taivaspaikan. ”Kun raha kirstuun kilahtaa, sielu taivaaseen vilahtaa”. Sen sanonnan pääarkkitehti taisi olla Johann Tetzel, saksalainen doninikaaniteologi. Tätäkin Luther nousi vastustamaan teeseillään. Ajan mittaan kävi toisin. Katolisen kirkon pelastusoppi ei antanut nuorelle Lutherille rauhaa. Hän ei löytänyt itsestään sitä rakkautta jota katolisen kirkon vanhurskauttamisoppi edellytti toteutuakseen. Luther vihasi Raamatun sanontaa Jumalan vanhurskaus (esim. Room. 3:5). Hän oli ymmärtänyt sen väärin. Siksi hän sisimmässään vihasi Jumalaa. Jumalan vanhurskaus oli hänen mielestään jotakin niin korkeaa ja pyhää, että se löi hänet maahan ja jätti täysin tuomituksi. Nuori Luther oli tullut syntiseksi mutta ei tuntenut armoa. Pitkien sisäisten taisteluiden jälkeen hän löysi avun. Apu löytyi muun muassa apostoli Paavalin kirjeestä Roomalaisille. Siinä sanotaan. ”Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: ”Vanhurskas on elävä uskosta.” (Room. 1:17). Hän alkoi vähitellen löytää kaikkialta Raamatusta tätä samaa armonoppia. Näitä kohtia löytyy Raamatusta kymmeniä. Kun tämä ihana evankeliumin sanoman sai avautua ahdistuneen Lutherin sielussa, kaikki muuttui: ”Minä pääsin Paratiisiin.” Hän saattoi sanoa tulleensa kokonaan uudestisyntyneeksi.

Nyt alkoi uskonpuhdistus levitä kaikkialle ja Lutherista tuli luonnollisesti paavinkirkon vihatuin ihminen. Paavin kirkko opetti järeäpäisesti oppia, että ihminen tulee vähitellen vanhurskaaksi. Ja joka

väittää tulleen kokonaan Jumalan lapseksi, olkoon kirottu. Eiköhän nuo minunkin uskoontuloni jälkeiset tapahtumat ollut tätä.

Tapahtunut muutos Lutherissa jakaa hänen elämänsä ensinnäkin nuoreen, katoliseen, Martti Lutheriin ja toisaalta vanhaan Lutheriin, joka rakensi vuorostaan aidon kristillisen elämänsä Raamatun mukaiseen pelastukseen yksin armosta, yksin Kristuksen pelastustyön lujalle perustalle.

Luterilainen kirkko Martti Lutherin jälkeen

Ajan saatossa moni asia muuttui. Vähitellen palattiin takaisin nuoren Lutherin katolisiin oppeihin. Uskonvanhurskaus alkoi upota monien väärin väittämien alle. Pahin harha tuli siitä, että katolisen kirkon tavoin kasteesta tuli pelastusautomaatti. Siinä kastettu saa armon ja uskon ”jos ei pane suorastaa vastaan”. Tämän opin mukaan siis kaste toimitettuna tekona antaa ihmiselle uskon ja uskon vanhurskauten. Siinä kastettu myös tietenkin uudestisyntyy. Nuori Luther opettikin Vähäkatekismuksessaan: ”Olen kastettu, olen pelastuva”. Tämä on ollut jo kauan luterilaisen kirkko-organisaation pääoppi. Nekin kirkon opettajat jotka sanovat oppinsa perustuvan yksin Lutherin opetuksille ja kirkon Tunnustuskirjoille, rakentavat oppimaailmansa katolisen kirkon oppirakenteille nuoren Lutherin mukaisesti. Eli siis lyhyesti: jo kasteessa tullaan Jumalan lapsiksi ja uskovaisiksi. ”Meidät on kastettu Jumalan lapsiksi. Yhtenä suurena perheenä olemme tulleet hänen eteensä” ”Jumalan lapsiksi kastettuina meillä on oikeus tulla...”Tällaisilla sanoilla aloitetaan usein luterilaisen kirkon synnintunnustusosa. Tällaiset sanat eivät anna minkäänlaista epäilyä siitä, ettemmekö olisi jo kaikki uskovaisia. Luterilaisen kirkon saarnan jälkeen luetaan aina uskontunnustus. Siinä opetetaan: ”Minä uskon Jumalaan...” ”Minä uskon Jeesukseen Kristukseen...” ”Minä uskon Pyhään Henkeen.” Mutta kaikki tämä kyseinen usko on saatu kirkon pääsääntöisen opetuksen mukaan kasteessa.

Kuitenkin Tunnustuskirjojen Augsburgin tunnustuksen puolustuksessa todetaan tästä asiasta muun muassa seuraavasti (XIII uskonkohta. SAKRAMENTTIEN LUKU JA KÄYTTÖ):

”On kerta kaikkiaan juutalainen ajatus, että meidät vanhurskautetaan ulkonaisen jumalanpalvelustoimituksen voimasta ilman sydämen oikeaa mielentilaa, nimittäin uskoa. Silti tätä jumalatonta ja turmiollista käsitystä opetetaan kaikella arvovallalla koko paavikunnassa. Paavali torjuu tämän ja opettaa, ettei Aabrahamia vanhurskautettu ympärileikkauksella vaan että ympärileikkaus oli uskon harjoittamiseksi annettu merkki. Samoin mekin opetamme, että sakramenttien oikeaan käyttöön kuuluu lisäksi usko niihin liittyviin lupauksiin; usko ottaa vastaan sen, mitä on luvattu ja mitä juuri sakramentissa tarjotaan. Tämä ajatustapa on selkeä ja täysin varma...On sanoin kuvaamatonta, kuinka paljon ja monenlaista väärinkäyttöä kirkossa on synnyttänyt tuo vimmuttu käsitys sakramentin tehosta pelkästään ulkonaisen toimittamisen nojalla, ilman hyväksikäyttäjän oikeaa mielentilaa.”

Edellinen opetus koskee niin kastetta kuin ehtoollista. On mieletön ajatus, että pelkkä, jokin kirkon toimitus, akti, vanhurskauttaa ihmisen vain tehtynä tekona. Tällainen opetus nousee syvältä katolisen kirkon oppimaailmasta. Se ei ole raitista raanatullista opetusta uskosta. Kuitenkin aikamme kirkkolaitoksessa, samoin joissakin sen herätyshäilyissä (aikakin Evankelisessa liikkeessä SLEY ja Herännäisyydessä, eli körttiliikkeessä, opetetaan näin). SLEY:ssä voi toki olla aidosti uskovainenkin, herännäisyydessä se ei onnistu. Jos joku sen tietää, sen tiedän minä. Takuulla tulet poispotkituksi ja jopa vainotuksi, jos tunnustaudut uskovaiseksi. Tarvitaan uskonlujuutta kestääkseen heidän teologiensa ja heidän koulukuntansa opettajien kohtelun. Herännäisteologia on järkyttävällä tavalla katolisen kirkon opin mukainen, eli toisin sanoen nuoren Lutherin opin mukainen. Luther katui syvästi mitä hän oli aiemmin opettanut.

Täällä ajassa ei odottava ja ikävöivä usko voi saavuttaa täyttä varmuutta pelastumisesta. Jos joku tällaisen on löytänyt, se on jotakin ”Amerikan herkkua”. Näinkin minua on syytetty herännäisliikkeessä oltuani. Tässä on valtava oppiristiriita. Toisaalta on heidän mukaansa kasteessa jo tultu vanhurskauteiksi, mutta vanhurskautta he odottavat kuitenkin yhä ikävöiden. He puhuvatkin, ei uskon- vaan toivonvanhurskaudesta. Heidän opissaan on käsittämättömintä se, että se joka on jo saatu kasteessa, on odotettava yhä ikävöivällä ja odottavalla uskolla. Herännäisteologit sanovat, että Herännäisyydellä ei ole omaa oppia tai teologiaa, on vain Suomen evankelisluterilaisen kirkon oppi: ”Ihminen pelastuu

yksin armosta ja yksin Kristuksen tähden” Tämä kaikki on saatu kasteessa. Mutta sitten on vielä se yksi mutta: vanhurskautta ei voida heidän oppinsa mukaisesti saavuttaa vielä tässä ajassa. Joka on sen löytänyt menettää heidän ystävyytensä. Joka tapauksessa heidän oppinsa on katolinen. Herännäisteologeista monet ovat aivan hullaantuneita katolisen kirkon kirjallisuudesta. He ovat hyvin kiinnostuneita katolisuudesta.

Aikamme luterilaisessa kirkossa ollaan perin juurin hukassa raamatullisesta opista, eli siitä kuinka ihminen tulee vanhurskaaksi ja saa varmuuden pelastumisestaan. Luterilaisessa kirkossa ei ole näin nyt yhtenäistä käsitystä siitä, miten tullaan Jumalan lapseksi. Kasteen osalta pääsääntöisesti oppi on kotoisin katolisesta kirkosta.

Kristuksen kastekäskyssä todetaan: ””Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käsenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.”” (Matt. 28:19,20). Kastekäskyyn kuuluu vääjäämättömäsi myös opetus siitä, miten päästään ahtaasta portista kaidalle tielle. ””Menkää sisään ahtaasta portista. Monet menevät avarasta portista ja laveaa tietä, mutta se vie kadotukseen. Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen!”” (Matt. 7:13,14). Lisäksi Jeesus sanoo: ””Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.”” (Mark. 16:16). Myös näistä Herramme sanoista näemme, etteivät kaikki kastetut usko, eivät ole uudestisyntyneitä ja eivät näin ole vanhurskautettuja.

Vapaat suunnat

Vapaissa suunnissa on omat korostuksensa. Lainausta Helluntaiseurakunnan kasteopista:

”7. Jeesuksen asettama kaste liittyy Jumalan pelastustyöhön. Kaste toimitetaan uskovalle Jeesuksen Kristuksen käskystä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen veteen upottamalla. Kastettu liitetään paikalliseen seurakuntaan. Tämäkin oppi on lähinnä pöyristyttävä. Jeesuksen kastekäskyssä ei ole mainittu sanallakaan kasteveden määrää tai tapaa, kuinka kaste toimitetaan. Jeesus ei sano, että se toimitetaan uskovalle vaan opetuslapseksi tekeminen alkaa kastamalla! Helluntaiopettajat ovat nämä opit lisänneet Jeesuksen kasteopin sanoihin. Miten he ovat uskaltaneet! Sellainen on mieletön teko! ””Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen... Näin hän sanoi. Luterilainen kirkko toimii tässä tarkasti Jeesuksen kastekäskyn mukaan. Vain Johannes Kastaja kastoi veteen upottamalla. Jeesuksen antaman kastekäskyn jälkeen ei ole ainutakaan mainintaa upotuskasteesta. Se olisi ollutkin mahdotonta toteuttaa niin useimmissa kastamistapauksissa. Uudelleenkastaminenkin mainitaan vain kerran. ”Kun Apollos oli Korintossa, tuli Paavali, kuljettuaan läpi ylämaakuntien, Efesoon ja tapasi siellä muutamia opetuslapsia. Ja hän sanoi heille: ”Saitteko Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?” Niin he sanoivat hänelle: ”Emme ole edes kuulleet, että Pyhä Henkeä on olemassakaan”. Ja hän sanoi: ”Millä kasteella te sitten olette kastetut?” He vastasivat: ”Johanneksen kasteella”. Niin Paavali sanoi: ”Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehottaen kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen”. Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen. Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat. Heitä oli kaikkiaan noin kaksitoista miestä.” (Ap. t. 19:1–7). Uudelleen kastaminen on uudessa testamentissa mainittu vain tämän ainoan kerran. Uuden liiton kasteessa kastettiin aina koko perhekunta. ”Meitä kuuntelemassa oli myös muuan Lyidia, jumalaapelkäävä nainen, joka oli kotoisin Tyatirasta ja kävi kauppaa purppurakankailla. Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vastaan sen mitä Paavali puhui, ja hänet ja hänen perhekuntansa kastettiin. Hän sanoi sitten meille: ”Jos kerran pidätte minua Herraan uskovana, tulkaa kotiini ja jääkää vieraikseni.” Hän vaatimalla vaati meitä tulemaan.” (Ap. t. 16:14,15). Samoin Ap. t. 18:81; Kor. 1:16. Väärät kasteopit eivät tule Raamatusta vaan Amerikasta. Amerikka on lahkoseurakuntien syntymämaa ja syytetyhdas. Eurooppalaisessa ja suomalaisessa kristillisyydessä se oppimaailma on vieraslaji.

Jeesus Kristus on meidän vanhurskaudemme ja rauhamme

Jumala on asettanut meidän vanhurskaudeksemme Jeesuksen Kristuksen. ”Hänen päivinensä pelastetaan Juuda ja Israel asuu turvassa. Ja tämä on hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan: 'Herra on meidän vanhurskaudemme'.” (Jer. 23:6). ”Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi” (1. Kor. 1:30). ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi” (2. Kor. 5:21).

Kristus on meidän rauhamme. ”Kristus on meidän rauhamme. Hän on tehnyt nämä kaksi ihmisryhmää yhdeksi ja kuoleamallaan hajottanut niitä erottaneen vihollisuuden muurin” (Ef. 2:14). ”Armo ja rauha lisääntyköt teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta” (2. Piet. 1:2).

Siispä tärkeintä on Kristuksen tunteminen

”Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi. Tuntemuksensa [tuntemisensa] kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet, sälyttäen päällensä heidän pahat tekonsa.” (Jes. 53:11). ”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen” (Fil. 3:8).

Jumalan hyväksymäksi vanhurskaudeksi luetaan yksin Jeesuksen Kristuksen tunteminen. Kaikki muu ihmishurskaus, viisastelu ja oppikysymykset ovat turhia ja hyödyttömiä. Ne ovat pelkkää roskaa Kristuksen tuntemisen rinnalla. Näin saavutetaan Jumalan vanhurskaus, se joka uskosta tulee.

Loppulauselma

Tässä luennossa, ehkä joiltakin osin vaikeaselkoisessakin, on haluttu kuvata kuinka suurissa kirkkokunnissa ja osin myös vapaiden suuntien seurakunnissa ei ole tänäkään päivänä yhteistä näkemystä siitä, kuinka ihminen tulee Jumalan lapseksi. Tämä sekasotku, aivan perusasiassa, joka kuuluu Raamatun mukaan opinalkeisiin, on johtanut siihen, että Jeesuksen sanojen mukaan vain harva pelastuu. Mutta ketkä siis pelastuvat? Yksinkertaisesti vain Jumalan kutsutut ja valitut pelastuvat. ”Sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut.” (Matt. 22:14). Valitut ovat mukana jopa Antikristuksen ajassa aina siihen asti, kunnes Jeesus tulee kerran, viimeisenä päivänä pilvissä, hakemaan valittunsa kaikilta ilmansuunnilta. ”Nuo kaikki [Antikristuksen kanssa liittoutuneet voimat] käyvät taisteluun Karitsaa vastaan, mutta Karitsa voittaa heidät, sillä hän on herrojen Herra ja kuninkaiden Kuningas. Hänen kanssaan saavat voiton hänen uskollisensa, kaikki kutsutut ja valitut.” (Ilm. 17:14). ”Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu” (Matt. 24:13).

Mutta paljon on olemassa käännynnäisiä, petettyjä, väärän rauhan omaavia ihmisiä, jotka ovat väärin perustein julistettu Jumalan lapsiksi ihmis päätöksellä ilman Pyhää Henkeä. He joutuvat pettymään hirvittäväällä tavalla, koska Jeesus ei tunne heitä omikseen.

Tämän kaiken edellä kerrotun sekasotkun on saanut aikaan diabolos, vastustaja, hajottaja, valheen ruhtinas. Hän on saanut syötettyä valheensa lähes kaikkialle kirkkokuntiin ja seurakuntiin. ”Mutta myös valheprofeettoja oli kansan seassa, niin kuin teidänkin keskuudessanne on oleva valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka on heidät ostanut, ja tuottavat itselleen äkillisen perikadon. Ja moni on seuraava heidän irstauksiaan, ja heidän tähtensä totuuden tie tulee häväistyksi; ja ahneudessaan he valheellisilla sanoilla kiskovat teistä hyötyä; mutta jo ammoisista ajoista heidän tuomionsa valvoo, eikä heidän perikatonsa torku.” (2. Piet. 2:1–3). ”Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä” (Ap. t. 20:29). ”Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia” (Matt. 7:15).

Näistä susista lammasten vaatteissa ja monista muista valehtelijoista, olisi vielä paljonkin puhuttavaa. Mutta nyt sanon: Amen!